

kendt fra alle Sider — gennem de inddirekte Skatter svare en forholdsvis høj Skat til Statskassen. Jeg kan derfor ikke indse, at Smaaakaarsfolk burde berøres af disse Forslag, som angaa direkte Skatter til Staten. Ligeledes er jeg — ligesom f. Eks. det ærede Medlem for Kjøbenhavns 2den Valgkreds (Benzon) — enig i — det er ogsaa i Overensstemmelse med, hvad jeg har udtalt tidligere — at den stigende Skala her lige saa vel som i Preussen kunde gaa til 4 pCt. Men naar jeg har udtalt dette, lige saa vel som jeg ogsaa har udtalt det ved tidligere Lejligheder, er det selvfølgelig ikke dermed ment, at der fra min Side skulde lægges nogen som helst Hindringer i Vejen for, at Lovforslagene blive gennemførte. Kan der ellers opnaas Enighed mellem de forskellige Lovgivningsfaktorer, maa man jo resignere og ikke vente at faa alle sine Ønsker opfyldte, heller ikke paa disse Punkter, som jeg har omtalt, skønt det forekommer mig, at det vilde være absolut rigtigt.

Med Hensyn til Ejendomsskylden udtalte det ærede Medlem for Randers Amts 3die Valgkreds (Bjerre) — tror jeg nok det var — at § 5 vistnok havde faaet en forkert Affattelse eller i alt Fald en Affattelse, som han ikke rigtig var klar over. Men den højtærede Finansminister forklarede jo forleden, at Paragraffen skulde forstaas bogstaveligt, saaledes som den er affattet. Den angaar jo navnlig, hvorvidt Medlemmer af det kongelige Hus skulde svare Ejendomsskyld af deres Ejendomme. Jeg tror, at det er en urigtig Bestemmelse, at de kongelige Personer, for saa vidt de eje private Ejendomme — Civillistens Ejendomme er der jo selvfølgelig ikke Tale om, at der betales Skat af — skulde være fritagne for at betale Skat af disse Ejendomme, det forekommer mig, at vi gøre dem Uret derved. Her i vort Land er der jo forholdsvis mange kongelige Personer, og deres Antal vil jo efter al Sandsynlighed vokse, blive større og større. Det synes mig derfor ganske naturligt, at ogsaa de kongelige Personer kunde have Lyst til at komme i Besiddelse af Ejendomme, være sig Landejendomme eller Byejeendomme, men det forekommer mig, at denne Bestemmelse er en Hindring for deres Erhvervelse af Ejendomme, naar man ved, at disse høje Personer kunne være noget ømfindtlige med Hensyn til, hvorvidt de ville leve under andre Vilkaar end andre Borgere her i Landet, og en saadan Hindring forekommer det mig ikke burde findes i Loven. Som Forholdet nu

er, maa de jo, hvis de købe en Ejendom, hvorpaa der hviler Hartkorn eller Bygningsafgift, betale vedkommende Skat lige som andre Borgere, og at det vil være rigtigt at bibeholde denne Regel, er nu min Mening.

Jeg kan, som jeg før sagde, i det hele og store slutte mig til Lovforslagene og har ogsaa det sikre Haab, at det vil lykkes at faa dem gennemført.

Jeg vil saa blot ligesom andre ærede Medlemmer gøre nogle Bemærkninger til adskilligt af, hvad der er fremkommet i det Foredrag, som forleden blev holdt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds (Borgbjerg). For saa vidt er det heldigt, at det ærede Medlem kommer til at tale senere, for der bliver jo meget for ham at tage fat paa. Det ærede Medlem udtalte bl. a., at Skattelovene paa deres Vandring frem og tilbage mellem Tingene vare i visse Henseender blevne radikalere og radikalere. Nu havde jeg egentlig tænkt mig, at hvis det var Tilfældet, vilde det i overordentlig Grad have tiltalt det ærede Medlem, men det synes det jo ikke at gøre. I Fjor bleve disse Forslag allerradikalest, siger det ærede Medlem, den Gang Forslaget kom fra Landstingets Flertal, de bleve egentlig revolutionære, siger han videre, men vel at mærke ikke i demokratisk, men derimod i agrarisk Retning. Naa, revolutionære Forslag kender man heldigvis ikke meget til herhjemme; hvis vi skulde vente noget af den Slags forelagt, vilde det vel egentlig nærmest blive fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 5te Valgkreds. At det skulde være revolutionært, naar der hidtil har bestaaet en Beskatning, som har været i høj Grad trykkende for Landbruget, — det lader sig nu en Gang ikke benægte, — da at ændre denne Skat i den Retning, at Landbrugerne komme til at svare Skat efter deres Ejendommers Værdi ligesom alle andre Ejendomsbesiddere, det hører der dog en rig Fantasi til at opfinde. For øvrigt er jo det ærede Medlem født Agrar, om jeg saa maa sige, og har jo sikkert fra sin Ungdom mange agrariske Interesser eller Erindringer ligesom saa mange andre Medlemmer af dette Ting, saa det forekommer mig ikke at være ganske rigtigt, at det ærede Medlem er en saa absolut Modstander af, hvad der kan komme til at gavne Agrarerne.

Det ærede Medlem har gjort en Beregning over, hvem disse Skattelove vilde komme til gode, og derunder nævner det